

ÉVKÖZI 10. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Ter 3,9-15 – 2Kor 4,13-5,1 – Mk 3,20-35

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek, szavazunk! Önök, ti már szavaztok azzal, hogy itt vagytok, hiszen minden vasárnap szavazás. Nem véletlenül jövünk ide, döntésről van szó. Kevésszer gondolunk arra, hogy mi, hívő emberek, kell hogy tudatában legyünk annak, hogy minden szavazás, minden döntés, legalábbis a mi esetünkben, ebben a vasárnapra mondott igenben gyökerezik.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Szavazunk. Nem véletlen, hogy Jézus Krisztus, amikor a nyilvános működését elkezdte, akkor ezzel a gondolattal szembesítette a hallgatóit: változtassátok meg gondolkodásotokat! Nyilvánvalóan tudjuk, az értelmé ennek az, hogy olyan értékek legyenek fontosak a számotokra, amelyekre életet lehet építeni, új világot lehet építeni, és amely értékek maradandóak, biztosak, jövőt állóak. Hiszen akkor, amikor most ha a szavazásra gondolok, amikor az ember szavaz, akkor dönt.

Sokféle szempont jelenhet meg, de mindenképpen valamire hivatkozik az ember, amikor dönt. Pontosan azért oly nagyon fontos a mi számunkra és ezért is említettem a szentmise bevezetőjében, hogy minden döntésünk, amit a világban hozunk, az függvénye annak, hogy milyen a mi Isten-kapcsolatunk, hiszen keresztények vagyunk. Húsvét időszakában meg Pünkösdkor, pontosan már nem tudom, az egyik üzenetben ezt a kérdést vetettem fel, hogy a világ a biztonságát evilági eszközökkel igyekezik elérni. Többek között most a szavazás kapcsán is, a döntéseink kapcsán is biztonságunkat szeretnénk elérni, és valamire mindenki hivatkozik. Az európai közösségnek, úgy gondolom, az igazi problémája az, hogy szekuláris világot hozott létre, egy Isten nélküli világot, és az evilági biztonságot Isten nélkül, a szemünk előtt zajló harc által igyekezik biztosítani az ember magának, de bizonyos értelemben mindig a másik kárára, ez a gyöngéje ennek az evilági biztonságának.

Viszont az a biztonság, amit Jézus Krisztus ajánl nekünk, az egy egészen sajátos döntésnek az eredménye vagy következménye lesz. Úgy gondolom, hogy éppen a mai evangéliumra hagyatkozva azt a kellene föltennünk, hogy mi milyen értékekre hivatkozva hozzuk meg a döntésünket. Mi minden döntésünknek az alapja, nekünk keresztényeknek? A mai evangélium egy sajátos eszközt ad a kezünkbe. Mi az Isten akarata választjuk. Jézus azt mondta a körülötte lévőknek: akinek Isten akarata mindennél fontosabb, ennek alapján dönt az élet dolgait illetően, az az én anyám, testvérem, fivérem, nővérem, vagyis azzal összetartozunk.

Testvérek, mi az Isten akarata? Mert ha mi ezt a döntésünket meg akarjuk hozni, akkor ezzel egyértelműen tisztában kell lennünk. Az Isten akarata az, hogy minden ember üdvözüljön, és Istennek az üdvösségterve pedig az Ő szeretetének a műve. Akár így is mondhatnám, az Isten minden cselekedete a mi üdvösségünk érdekében az Ő szeretetének a cselekedete.

Erről már egyik vasárnapon pár szót említettem, rendkívül fontos, hogy ez tiszta legyen a számunkra. Hiszen az Isten, amikor az üdvösségről beszél, akkor a kegyelmi gazdagságát akarja kifejezni abban az értelemben, hogy a kegyelem az ember életét eligazítja. A kegyelem

pedig nem más, mint az Isten szeretete mint ingyenes ajándék. És azt gondolom, hogy ezt kell nagyon jól értenünk, hogy a kegyelem, a szeretet, Isten ajándéka, ingyenes ajándék, ezért nem fizet senki semmit.

Amikor erről beszéltem, akkor az ingyenességet bogoztam. Az ingyenség nem céltalanságot jelent, ez nem kérdőjelezi meg az ingyenes ajándéknak az értelmét, hanem azt akarja kifejezni ezzel az ingyenes ajándékkal az Isten, akinek fontos a mi életünk értelme és jövője, hogy ez a szeretet, ez az ingyenes szeretet azt jelenti, hogy az ember az Istennek fontos. Aki az embernek fontos, most ha az emberi viszonylatokat nézzük, akkor ez azt jelenti, hogy össze akar tartozni az ember a másik emberrel. Vagyis most az Istenre gondolva, Isten össze akar tartozni az emberrel, ezzel a szeretetével fölemeli az embert, ezzel a szeretetével az Isten kiemeli az embert a magányából. Hiszen aki felé szeretettel fordulunk, azzal össze akarunk tartozni, és ez az összetartozás ad értelmet az életünknek, a magányból emel ki bennünket a szeretet, és ez az egység kibontakoztatja az ember életét.

Az ember üdvösségtörténete ezzel az ingyenes isteni szeretettel kezdődik, és nyilvánvalóan az Isten akaratához igazodva egyre inkább kiteljesedik ebben a kapcsolatban, Isten és ember kapcsolatában az életünk. Aminek természetesen a normális folytatásaként ember és ember kapcsolatában jelenik meg ez az érték, és ezáltal lesz a mi földi életük megkezdett örök élet, ezáltal lesz a mi utunk az üdvösség útja.

Ez egy másfajta út, mint annak az embernek az útja, aki ezt a fajta gondolkodást csak vágyként hordozza. Mert minden ember erre vágyik, de szinte megijedünk akkor, amikor valakihez olyan közel kerülünk, hogy ez felszólít arra, hogy ez a közelség, ez az összetartozás, ez az egység: áldozat, mert ebben az üdvrendben ez azt jelenti, hogy az ember a másikért él. Fordítva nem igaz. Hogy aztán ebből a titokból, ami meg tudja érinteni a másik embert, milyen gazdagon bontakoznak ki emberi kapcsolatok, ez már az emberi élet legmélyebb titka, de ezzel már nem is kell foglalkoznunk, mert ez már minden egyes embernek az esetében saját arcúlatra formált életút, élet.

Tehát mi az Isten akarata mellett kell, hogy döntsünk, és hogyha ezt aprópénzre akarjuk váltani, akkor ez egyszerűen azt jelenti, hogy mindaz, ami a természet világában történik, az Isten műve, és az embernek arra kell törekednie, hogy mindezekben a természeti jelenségekben valamiképpen az Isten akaratára gondoljon. Persze olyan gondolat felmerülhet, hogy mi hogyan nyúlunk bele a természetnek a világába, de nem tudunk úgy belenyúlni, hogy egyszerűen megkérdőjelezzük vagy egyszerűen lesöpörjük az Isten akaratát a természet rendjében. Nem tudunk úgy belenyúlni.

Nagyon érdekes ez, nemrégén természettudományos folyóiratban olvastam erről, hogy a természet törvényei milyen kihívás elé állítanak bennünket, embereket. Tudomásul kell vennünk azt, hogy a szó teljes értelmében, legyenek felfedezéseink, legyenek olyan események az életünkben, amikor mélyebben belelátunk a természet titkába, ezek felfedezések, jó esetben az ember javára történnek, emberi kezdeményezések, de valójában itt a teremtető Isten világgal szembesülünk. Nagyon többet nem is érdemes ezzel foglalkozni.

Egyébként a székelyeknek egy sajátos gondolatában, a mindennapok emberének a gondolkodásában villant föl számomra egyszer ez a bölcsesség. Székelyek szájából hallottam nagyon sokszor a terveikről, az elgondolásaikról és nagyon sokszor hallottam, hogy ehhez hozzátették: ha Isten is úgy akarja. Gyönyörű! Ha ezt a gondolatot ízlelgetjük, akkor ebben egy olyan ráhagyatkozás van a természet világát illetően az emberben, ami csak az Isten felől jelenhet meg.

Aztán emberi kapcsolatainkban az Isten akarata úgy jelenik meg, ahogy azt a parancsolatok jegyzik. Ha mi az Isten akaratát egymással való kapcsolatunkban keressük, akkor van egy tökéletes mérce: mennyire igazolódnak az isteni törvények – akár a Tízparancsolatot említhetem – az emberi kapcsolatainkban. Mert ezek a törvények pontosan arra valók, hogy az embert óvatosságra intsék és fegyelmezzék, hogy emberi kapcsolataink ezeknek az isteni parancsoknak a jegyében bontakozzanak, mert különben félő, hogy visszaélünk egymás életével.

És az egyéni életünkben hogy jelenik meg az Isten akarata? Egyszerűen úgy, hogy egyre jobban igazítjuk a magunk akaratát az Isten akaratához, az Isten akarata pedig, ahogy említettem, az üdvösségünk, az üdvösségünk pedig a szeretet műve. Az Isten ingyenes jósága áraszt el bennünket és emel föl. A magam akaratát akkor igazítom jól az Isten akaratához, ha emberi kapcsolataim, emberi találkozásaim az emberekben felemelő jelenséggé, az emberek életének a gazdagodásában jelenik meg, nem pedig abban, hogy keresem azokat az emberi kapcsolatokat, amelyek egyéni érdekemet szolgálják. Isteni akaráthoz igazított emberi akaratnak minden kapcsolatában a másik ember java teljeseedik.

Testvérek, döntünk, szavazunk! Mindennek ez az alapja a mi keresztény tanításunk szerint. Akár így is mondhatnám, az Isten akaratára illetően gondolva és Jézusnak a kijelentésére: aki az Isten akaratát választja, az az Ő testvére. Mert az Isten akarata ha így van jelen az életünkben, akkor mind a teremtett világgal, mind a másik embernek a kapcsolatában ily módon jelenik meg, ily gazdagítóan. Bizonyos értelemben így is mondhatnám, az örök élet reményében kezdjük látni a mindennapjainkat, az egymással való kapcsolatunkat.

Akár ha ezt a teljességet nézem, akkor azt is mondhatnám, ha az ember választ, akkor az Egyházat kell, hogy válassza. Hiszen az Egyház azoknak a közössége, akik a sötétség világából a világosságra jutottak. A sötétség világából, erről rengeteg alkalommal volt szó, hiszen az üdvösség rendje vagy a megváltás rendje pont erről szól, a halál világából, amelyben önzően az ember magára gondol, átjutunk. Az Isten akarata lesz a vezetőnk abban az emberi kapcsolatban, amelyben egymásért élünk, amelyben egymás javát szolgáljuk.

És ez az isteni gondolat mintegy Jézus művének a folytatójaként az Egyházban jelenik meg. Az Egyház kovász, az Egyház só, az Egyház világosság ebben az értelemben, hogy olyan emberek gyülekeznek össze az egyházi közösségekben, a keresztény közösségekben, amely közösségekben az emberek egymásért élnek, és nem egymás kihasználásáról és nem akármilyen felhasználásáról van szó, hanem valóban érte, a másikért. És ez elveszi a magányunkat, ez elveszi a kiszolgáltatottságunkat és igazi közösséget eredményez.

Ezzel a közösséggel kapcsolatosan született meg az a bátorító kijelentés, az őskeresztényekkel kapcsolatosan: nézzétek, hogy szeretik egymást! Hát ez az, ha ez látható, de nem a láthatóság a legfontosabb nyilvánvalóan, hanem a valóság, avagy az igazság, hogy ez a közösség jelent egy olyan ígéretet és egy olyan üzenetet, amihez érdemes minden választásunkat, minden döntésünket kapcsolni. Ma, amikor egész Európában választások vannak, meg az elmúlt napokban, akkor az ember valóban ezzel szembesül, hogy ki mire hivatkozik. És nyilvánvalóan a mi egyetlen hivatkozási alapunk az a közösség, amely Isten akaratának a műve, amely Jézus megváltó cselekedetének a műve, az új közösség.

Ennek az alátámasztására egy aprócska kis ajándékot szeretnék mindenkinek adni, ami csodálatosan fejezi ki ezt a misztériumot, mit jelent az, hogy mire szavazunk, mit jelent az, hogy mi a megváltott világot jelenítjük meg. Talán még ezt is merném mondani, hogy az egyházi közösséget olyannak megmutatni, amely közösségbe vágyakoznak az emberek, ahol

elsősorban a másik ember életére mondott igen a meghatározó, nem pedig az ember egyéni érdeke.

1400 évvel ezelőtt írta ezt a néhány mondatot Nagy Szent Gergely pápa. Ő abból indul ki, hogy a keresztények közössége a pirkadat népe, ezt a pár mondatot szóról szóra felolvasom. Abból a mondatból bontakozik ez ki: múltóban az éjszaka, közeledik a nappal. Ebből a bibliai mondatból bontakozik ki ez a nagyon-nagyon izgalmas, 1400 évvel ezelőtt megfogalmazott igazsága Nagy Szent Gergely pápának, valószínű ezért volt nagy is, meg szent is.

„Az Egyház a hitetlenség éjszakájából a hit világossága felé halad, ahogy a hajnal a sötétség után a nappal világosságába megy át. Az Egyház hajnal, az Egyház pirkadat, mert a pirkadat és a hajnal átmenet a sötétségből a világosságba, a hajnal és a virradat jelzi, hogy az éjszaka már elmúlt, de még nem mutatja be a nappal fényességét. Az egyiket tovaűzi, a másikat befogadja, még együtt hordozza magában a sötétséget is és a fényt is. Hajnal vagy virradat vagyunk még mi is mindannyian, akik ebben az életben az igazság nyomdokain járunk. Már valamennyire a verőfényhez illően cselekszünk, de még a sötétség foszlányai sem tűntek el végleg belőlünk.”

Hát szeretettel köszöntöm a pirkadat népét! Múltóban az éjszaka, közeledik a hajnal, egy kicsit a sötétség is bennünk van, a világosság reménye is föl-fölvillan, de Isten segítségével az új közösség megjelenítői lehetünk ebben a világban.

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek, mielőtt az áldással megyünk tovább az utunkon, és ha kell, szavazni, szeretném a gondomat megosztani a testvérekkel. Ugye a múlt vasárnap nem voltam itthon. Az igazság az, hogy nem lehet minden gondot megosztani. Ez nagyegyházi szempontból volt fontos, hogy az elmúlt vasárnapon a Csallóközben, egy ősi magyar búcsújáró helyen legyek, ahol a papok is szembesülnek azzal, hogy milyen nehéz ma is magyarként papként szolgálni egy olyan területen, ahol szinte csak magyarok laknak. De többet nem tudok erről mondani, és sajnos nincs eszközünk arra, hogy hogyan tudassam a testvérekkel, hogy az ember bizonyos ok miatt nem tud itt lenni és elmarad a szentmise. Kicsit ez gondot jelent, mert csak azoknak tudjuk ezt kijelenteni itt, akik itt vannak, hogy jövő vasárnap ne hiába jöjjenek ide.

Hát most megint ezt kell, hogy mondjam. Jövő vasárnap Kanadában kell lennem, a kanadai Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnöke és alapítója is meghalt, és jövő szombaton lesz a temetése, és nemcsak kötelesség, hanem köszönet is, hogy az ember ott legyen ezen az eseményen. Úgyhogy jövő vasárnap megint nem leszek itt, és remélem, hogy majd kitaláljuk valahogy az ilyen kérdések közlését, hogy tudjuk a testvérek tudomására hozni.

Tehát jövő vasárnap nem leszek itt, és éppen most, amikor az átváltoztatás után letettem a kelyhet, akkor villant belém, hogy ez az én pappá szentelésem napja, ez a mai. Annyi minden van, hogy teljesen ki is ment a fejemből. És jövő vasárnap lenne az első nyilvános szentmisémnek az évfordulója, akkor se tudok itt lenni. Hát engedtessek meg, hogy az embernek ezek igen sokszor lelki gondot jelentenek, de hát az élet írja az útjainkat és a tetteinket is meghatározza.

Tehát kedves jó testvérek, jövő vasárnap megint nem leszek itt, de aztán igyekszem úgy szervezni, hogy ilyen meglepetéseket ne okozzak azoknak, akik itt ünnepelnék a napot, az igazi napot, a vasárnapot.

+ Á L D Á S +